XXXIV. évfolyam 6. szám – 2022. november-december

MARANA THA

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

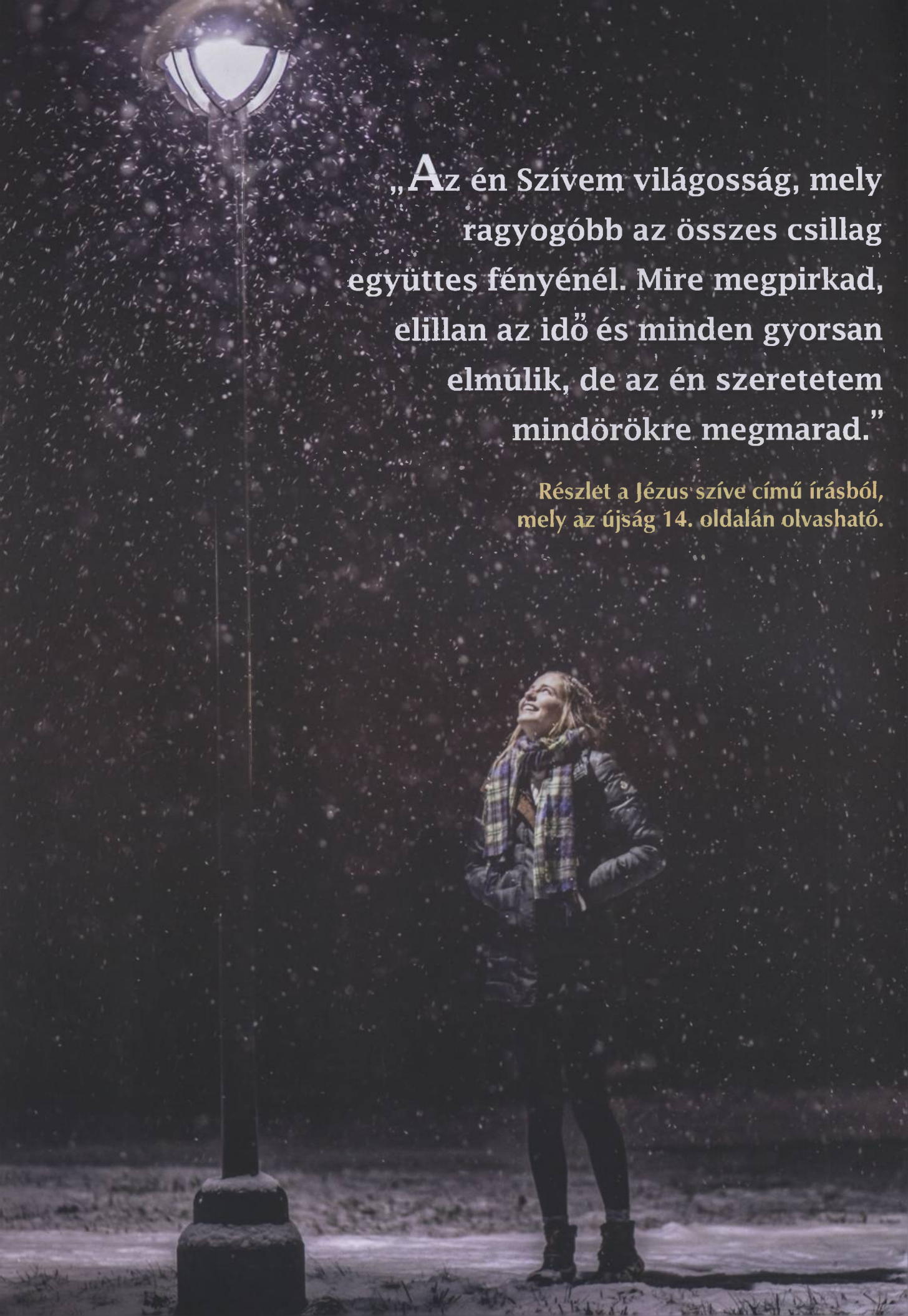
Jöjj el Uram! Jel 22,20

Katona István:
Búcsúzás

Tíz módja annak, hogy rendszeresen meghalljuk Isten hangját

Jacsóné Baróthy Zsanett:
Isten mindent megadott, amire szükségem volt!
(Tanúságtétel)

„Az én Szívem világosság, mely ragyogóbb az összes csillag együttes fényénél. Mire megpirkad, elillan az idő és minden gyorsan elmúlik, de az én szeretetem mindörökre megmarad.”

Részlet a Jézus szíve című írásból, mely az újság 14. oldalán olvasható.

Búcsúzás

A Marana Tha újság 33 év és 6 hónap után elbúcsúzik olvasóitól. Nehéz ez a búcsú, mert sokan megbarátkoztak vele, kölcsönös volt a szeretet. Az okok felsorolása helyett inkább az a döntő, hogy sok imádság után nyilvánvaló lett előttem, hogy **ez most az Úr akarata!**

Visszatekintve a kezdetekre, az újság eredeti célja a **lelkesítés** volt. A karizmatikus megújulás 1989-ben ismeretlen lelkiségi mozgalom volt Magyarországon. A Szentlélekről és működéséről nem lehetett könyvet kapni. A bérmáláson és a pünkösdi ünnepen kívül alig lehetett hallani prédikációkat a templomokban a Szentlélek és a hívő ember kapcsolatáról. Pedig a Szentlélek az újjászületés lelke, a megtérés ereje, a karizmák ajándékozója, a belső világosság forrása. A Marana Tha újságba a német Erneuerung és az amerikai New Covenant című karizmatikus újságok szerkesztőit kértem meg, hogy az első években átvehessek tőlük idevágó cikkeket. Mikor Magyarországon az első Lélek-keresztség megtörtént (Pécsen) katolikus fiatalok között, ez a hír gyorsan végigszaladt az országban: „valami nagy dolog történt" a katolikusok között. A fiatalok szájról szájra adták tovább az örömhírt. Titokban sokan elmentek ezekbe az imacsoportokba, hogy részesüljenek a Lélek-keresztségben.

Nagy Sándor atya mesélte, hogy némely esetben hajnalig dicsőítette az Urat a kis káplánszobájában 30-40 fiatallal. Egymás után születtek a karizmák, próféciák, gyógyulások, nyelveken-szólás, sőt néhány hónap után papi és szerzetesi hivatások. Nagy idők voltak 1972-1990-ig! A lelkipásztorok hozzáállása változó volt. Aki elfogadta, ott gazdagodott a plébánia. Aki elutasította, sőt kigúnyolta, ott pedig feszültségek s problémák adódtak.

1989-ben indult el a Marana Tha újság. Az első évek után a **bátorítás** volt a feladata. Meg kellett fogalmazni, hogy a **karizmák** a Szentlélek ajándékai az Egyház építésére, és a II. Vatikáni Zsinat is elfogadta és ajánlotta. A karizmákról Pál apostol leveleiben olvashatunk (1Kor 12).

Az imacsoportokban, ahol megjelentek a karizmák, tiszteletteljes Isten-félelem töltötte be a szobát Isten jelenléte iránt. Kiáradt a Szentlélek öröme és a testvéri érzés. A Szentlélek megformálta bennünk az Egyháznak, mint közösségnek a szeretetét.

Később megszülettek a **nagyobb találkozások**. Évente összegyűlt a **stadionban** több ezer fiatal és dicsőítették az Urat. Sokan elcsodálkoztak (papok és hívek), „hát ez meg hogy került ide?" – kérdezték egymástól. Mindezek híre (előadásokban és képekben) az újságunkon keresztül eljutott az ország kis falvaiba és a környező magyarlakta vidékekre is. Az ottani testvérek kértek ennek kapcsán segítséget. Így eljutottunk Szlovákiába, Erdélybe, a Vajdaságba és Kárpátaljára.

Végül megszülettek a **szemináriumok**, sok Szentlélek és gyógyító szemináriumot tartottunk. A tanúságtételek örömének, a megváltozott életek szépségének híre a Marana Thán keresztül eljutott az egész Kárpát medencébe. Az újság segítette, hogy hírt kapjon mindenki, aki növekedni akar a hitben és az Egyház szolgálatában. Ma már természetes lelki esemény az országban, hogy a fiatalok akár egy kis faluban lelki szemináriumot szerveznek.

Végül a **lelki irodalomról** is hírt adtunk. Szükséges volt a lelki élményeket bővebben megmagyarázni, a lelki összefüggéseket megismerni. Így születtek meg azok a lelki könyvek, amelyek vezettek bennünket az elmélyülésben. Csaknem 250 könyvet adtunk ki, melyről az újság mindig beszámolt. Ennélfogva bárki megrendelhette és olvashatta azokat. Ezek közé tartozott a két **énekeskönyv**, melyeket ma is használunk országszerte. Ezek az énekeskönyvek segítették az imacsoportokat és az egyházközségeket, hogy a Szentlélek tüze újra és újra fellobbanjon a szívünkben.

Szeretnék hálát adni az Úrnak ezért a 33 évért. Ebben a kicsiny országban a vallásüldözés évtizedei után megszületett egy vallási mozgalom, amelyben a Szentlélek öröme és tüze 1972 után fellobogott az emberek szívében. Létrejöttek az imacsoportok házaknál a 80-as években, az ÁVH szeme előtt, akik nem tettek semmit ellene, mert a Szentlélek nem engedte.

Szeretnék köszönetet mondani szerkesztőnknek, Fehérváry Áginak, aki hűségesen, művészi fokon szerkesztette a Marana Tha újságot és a könyveket.

Köszönetet mondok kedves olvasóinknak is, akik évtizedeken át olvasták, terjesztették újságunkat.

Mindenért legyen dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek!

Katona István főszerkesztő

Jövőnk a Mennyország!

II/2. ré

„*Krisztus a Mennybe fölment*" (Lk 24,51) – ezzel az egyszerű mondattal fogalmazta meg a szentíró, hogy az apostolok szeme előtt Krisztus fölemelkedett a Mennybe, ezzel jelezte, hogy nem jön el többé látható formájában, és az apostolok kezdjék el meghódítani a világot az evangéliumnak. Az apostolok néztek a távozó Jézus után, amíg egy felhő el nem takarta Őt a szemük elől. A felhő mindig Isten jelenlétét jelenti a Bibliában. Amíg a Mennyei Atya egy felhővel elrejtette az Ő szent Fiát, Jézust, az apostolok még mindig csodálkozva, megdöbbenve néztek fölfelé, két angyalnak kellett lejönni, akik azt mondták: „*Mit néztek az égre? Akit láttatok fölmenni, ugyanúgy vissza fog jönni*" (vö. ApCsel 1,9-11). Jézus visszajövetelét egyértelműen megmondták az angyalok és figyelmeztették az apostolokat, hogy: „*Menjetek, hirdessétek az Evangéliumot az egész világon!*"

Az égre emelt tekintet jelzi az ember csodálkozását, hogy ez a jövője az embernek, akik Jézus követői. Láthatatlanul továbbra is itt van közöttünk, és ezt meg is tapasztalták az apostolok, hogy Jézus csodát tesz általuk. De most már nem olyan látható formában, mint amikor a földön járt.

Az imádságos csendben fejlődik a látásunk, amikor ezeket a természetfölötti eseményeket végiggondoljuk és rácsodálkozunk örök életünkre. Az a cél, hogy a világ ne ragadja el a szívünket, hanem eggyé váljunk Jézussal a mindennapi életben. Belsőleg mi is felnézünk most Jézusra, és megkérdezzük: „Uram, hová mentél? Mondd el nekem, hova fogsz engem elvinni életem végén?" – az ilyen kérdések, várakozások ott vannak a szívünkben, amikor Jézus elmeneteléről gondolkodunk.

Szeretnénk a Mennyország függönye mögé nézni, hogy mi van ott? Mit jelent a fényesség? Mit jelent a világosság? Mit jelent az, hogy nem lesz Nap és Hold, hanem Isten fénye betölti az egész mindenséget?

A léleknek nincs kétsége afelől, hogy eljöhet az a pillanat, amikor részese lehet ennek a mennyei országnak, mert biztos abban, hogy amit az Úr mond, az megvalósul.

„***Előre megyek, helyet készítek nektek*** *és eljövök, hogy magammal vigyelek titeket!*" (Jn 14,3) Ez konkrét megfogalmazása annak, hogy a földi élet után Jézus magához vesz, sőt az imádságában azt mondta Jézus: „*Atyám, dicsőítsd meg nevedet, hogy én is megdicsőítselek téged és hogy ők* ***ott*** *legyenek velem, ahol én vagyok*" (Jn 17,24). Kifejezetten így fogalmaz Jézus, hogy: „*ott legyenek*", vagyis hogy Jézussal együtt lehessünk. Tehát a Mennyországról szóló gondolat **Krisztus-központú**, Krisztussal való kapcsolat. Krisztus fénye és isteni ragyogása lesz előttünk, ami kirajzolódik számunkra.

Wagner: „A bolygó hollandi" című operájában Hollandi megkérdezi a menyasszonyát, Sentát: „Ha sejtenéd, milyen sors vár rád, bíznád-e rám az életedet? Szívem mélyén a hűség nem puszta szó, a hűség, amit felajánlok, a sírig való." Senta így válaszol: „Itt a kezem, tanúsítom, hogy hozzád holtig hű leszek. Az én hűségem, amely téged örökre megszabadít a kárhozattól, az mindig megmarad." A bolygó Hollandi gyötrődését az váltotta meg, hogy egy leány, a menyasszonya, hűséges lesz hozzá. Valami ilyesmi hűségről van szó, hogy Jézus hűséges hozzánk, hűséges a szavaihoz. Ha Ő azt mondja, hogy megszabadít, megvált, meggyógyít bennünket, akkor ez valóság lesz!

Jézus tanúságot tett arról, hogy szövetséget kötött velünk, hogy egész életünkön át hűséges lesz hozzánk, sőt megmondta, hogy a világ végéig egyházával marad és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta (vö. Mt 16,18).

A keresztény ember rábízza magát az Úrra. Ha a megtérésben kimondtuk azt, hogy „Elfogadom Jézust életem Urának", akkor ezt az Úr visszajelzi, nemcsak a Szentlélek elküldésével, hanem a hűség-

gel, hogy a Neki felajánlott szív megtapasztalja Isten hűséges szeretetét egész életén keresztül.

A 9. zsoltár 11. verse írja: *„Benned bíznak, akik megismerték a nevedet, Uram, mert nem hagyod el azokat, akik Téged keresnek."* A lélek tudja és hiszi, hogy az Úr hűséges hozzá végig, mindhalálig. És a Miatyánkban is ezt mondjuk, hogy „szenteltessék meg a Te neved", vagyis mindenki szentnek ismerje el a Te nevedet. A héber Bibliában a név a személyt jelenti, így a „szenteltessék meg a Te neved" azt jelenti, hogy „a Te személyed, a Te isteni valóságod mindenki előtt ragyogjon föl, hogy mindenki szentnek tekintsen Téged."

A Mennyei Atya szentségét ragyogtatta fel az Úr Jézus az életében, a gyógyításaival, a halottak feltámasztásával és magával a kereszthalálával. Minél inkább a Mennyország felé tekintünk és végiggondoljuk, hogy mi is részesei lehetünk, annál inkább megszentelődik az életünk.

A **jócselekedetek fontosak**, de nem a jócselekedetek által üdvözülünk, hanem Isten kegyelme által. A jócselekedetek alkalmassá teszik a lelkünket Isten örök ajándékának a befogadására. Van aki úgy gondolja, hogy a jócselekedetek által üdvözülünk, de ez nem így van. A Mennyország olyan hatalmas ajándék, amit senki soha nem tudná kiérdemelni. Ezt egyedül Jézus kereszthalála szerezte meg nekünk. A jócselekedetek fontosak, mint a hit megnyilvánulásai, de Isten kegyelme az, ami ezt a hallatlan nagy boldogságot és az örökké tartó életet nekünk odaajándékozza.

Az, hogy Krisztus fölment a Mennybe, ez jelzi, hogy a mi emberi lényünk már ott van a Mennyországban Krisztus személyében, mert Ő megtartotta emberségét. Ezt látjuk akkor, amikor megjelent az apostoloknak, vagy ahogy Magdolna átölelte a lábát, vagy ahogy együtt evett-ivott a Tibériás-tó partján az apostolokkal. Emberi valóságában ismerték föl az apostolok, hogy Ő az a feltámadt Jézus, akivel három évig járták Palesztina falvait és városait. Ezt az emberséget (föltámadt testet) Jézus fölvitte a Mennyei Dicsőségbe, ez már ott van, mint előfutár az emberiség számára.

„Az Úr szeme letekint a Földre" – írja a 32. zsoltár. Feszült figyelemmel nézték az apostolok, ahogy megy föl Jézus a mennybe. Képletesen mondható, hogy Isten „letekint" a földre. Minden embert szemmel tart, minden emberre jóságosan figyel. Nem egy rendőr szemével, aki azt nézi, mikor hágjuk át a közlekedési szabályokat, hanem a szeretet és a gondoskodás figyelmével. Ahogy a gyerek is látja, hogy szülei ott vannak a lelátón a focimeccsén vagy a sportpályán. Akkor örül annak, hogy drukkolnak neki a szülei, vele vannak, méltányolják a teljesítményét. Ugyanígy biztosak lehetünk benne, hogy Isten ott van a „lelátón", lát bennünket, figyel minket jó szándékkal és bátorít, hogy harcoljunk a győzelemért az élet-sportpályáján. Kérjük a segítségét, hogy győzelemmel fejezzük be földi pályafutásunkat!

Ha nem is látjuk Jézust valóságosan, mint egy embert, azért a hitünkkel mégis láthatjuk Őt! Ezért olyan fontos a hit szerepe, és hogy mindig ápoljuk a hitet. Pontosabban az abban való hitet, hogy velünk van, **itt van Jézus!** Itt, ebben a teremben is, ebben a kápolnában is itt van Jézus! Nemcsak az Oltáriszentségben, hanem szellemileg, valóságosan itt van közöttünk! Ezt a hitet táplálhatjuk, hogy ez a Jézus vár bennünket a Mennyei Dicsőségben.

Ez **békés nyugalmat** ad nekünk. Azt a sok zaklatottságot, ami feszültséget okoz, lecsillapítja a tudat, a hit, hogy Jézus lát engem, együtt van velem. Együtt érez velem, ha munkanélküli vagyok, ha megélhetési problémáim vannak, ha beteg vagyok, Jézus látja, hogy mi van velem, együtt érez velem és mindent megtesz azért, hogy segítsen rajtam.

Ez felébreszti bennünk a **várakozás** gondolatát. A 41. zsoltár 3. verse azt kérdezi: *„Mikor mehetek, és mikor láthatom meg az én Istenem arcát?"* Gyönyörű sorok, gyönyörű gondolatok vannak a zsoltárokban. Az ember szeretné már meglátni azt, aki teremtette őt, aki gondoskodó szeretettel napról-napra rátekint.

A 112. zsoltár 5-6. verseiben olvassuk: *„Ki fogható az Úrhoz, a mi Istenünkhöz? A magasságokban áll a trónja és onnét tekint alá az égre és a Földre."* Isten állandóan ránk tekint és örülhetünk Neki. *„Mennyei Házából letekint a csillagos égre"* – ahogy egy másik zsoltár mondja.

Ahogy az ember jártában-keltében körülnéz, vannak szép események az életben, de ugyanakkor vannak súlyos mulasztások, bűnök is, ami elszomorítja Istenünket. Isten látja a mi szívünket és értékeli a jó szándékainkat. A lélek örül annak, hogy Isten látja őt, és hogy drukkol nekünk napról-napra és örül, hogy hűségesek voltunk Hozzá.

Tudjuk és érezzük, hogy Isten **szeretet-sugárzása** fönntart bennünket. Mivel mindennap szükségünk van arra, hogy valaki szeressen minket, számíthatunk arra, hogy még ha ezt emberileg nem is tapasztaljuk, de Isten mindig szeretettel veszi körül a lépéseinket és egész életünket. Így minél nagyobb az Isten-szeretetünk, annál inkább be tudjuk fogadni az Istentől jövő szeretetet és jóságot.

Ahogy a Zsoltáros mondja: *„Ki fogható az Úrhoz, az Istenhez, ki hasonlítható Hozzá?"* Ez a csúcs-érték, hogy nekünk van Isten-hitünk, van Istenünk, van Mennyei Atyánk, van Teremtő Atyánk. Ezért fontos, hogy a szívünket mindig Feléje fordítsuk, ne a világ felé, mert a világ, mint egy örvény, besodor

bennünket a negatívumokba és nem tudunk kilépni ebből az örvényből. Ezért fontos, hogy mindennap már reggel is megerősítsük hitünket, köszöntsük az Urat, hogy: „Uram, hálát adok, hogy elmúlt az éjszaka, hálát adok, hogy újra Te vezetsz engem és megismerhetlek Téged!"

Ezért fontos, hogy amit a **megtérésben megfogadtunk**, hogy átadjuk magunkat neki, ezt mindig megújítsuk, mert ez segít bennünket, hogy eltávolodjunk a fölösleges dolgoktól, függőségektől, melyek sokszor vonzanak bennünket a negatív felé. Minket vár a Mennyország, a hazánk és az az életcélunk, hogy Istent minél jobban szeressük és szolgáljuk.

Egyedül Isten tudja **betölteni az ember szívében lévő űrt**. Egyedül Ő tud bennünket fölemelni és Ő tudja megújítani a lelkünket. Ezért fontos, hogy a szentségimádáson kérjük, hogy: „Uram, adjál tüzet, hogy lángoljon a szívem Teéretted!"

Van, amikor nincs tűz bennünk. Ezért kérni kell a Lelket, hogy adjon lángoló szívet, hogy méltóképpen imádjuk az Urat. Mert nagy dolog az, hogy Isten közöttünk van és imádhatjuk Őt, akár egy-egy szóimával vagy akár más imádsággal, spontán imával vagy néma odafigyeléssel. Minél jobban átérezzük a fényt és az erőt, ami kisugárzik az Oltáriszentségből, annál közelebb érezzük magunkat Jézushoz.

A ráfigyelés olyan, mint a gyújtólencse, mint amikor meg tudunk gyújtani a napsugár által egy papírt vagy egy fadarabot, ha a szemüveg-lencsét odafordítjuk. A figyelmünk is ilyen lencse, föl tudjuk gyújtani a szívünket Isten kegyelméből, ha ráfigyelünk az Úr jelenlétére és átérezzük, hogy Ő itt van velünk – Ő, aki a legjobban szeret minket.

Imádságban néha átéreztük, mit jelent a szív lángolása. Ez egy nagyon szent dolog. Egy édesanya megkérdezte egyszer, hogy: „Szabad belemenni ebbe, mert már úgy éreztem, hogy elájulok, annyira éreztem a szívemben a tüzet?" Megnyugtattam, hogy lehet nyugodtan akár elájulni is, hogyha az Isten-szeretettől ájul a szíve.

Xavéri Szent Ferenc annyira átérezte ezt a lángolást, hogy azt mondta egyszer: „Uram, vedd lejjebb ezt a lángolást, mert belehalok." Vannak ilyen kegyelmek, és jó, hogyha ezt megtapasztaljuk, mert ez valóságos dolog, hogy az Isten és a Szentlélek meg tud ragadni bennünket és fölemel.

A 60. zsoltár 5. verse azt írja, hogy: *„Hadd lakjam a Te hajlékodban, Istenem, mindörökre."*

Hitben már most ott lehetünk a Mennyországban! Mert mi a keresztség által Istenhez tartozunk. A keresztség által már megkezdett örök élet a földi életünk – írja Pál apostol. Ellen kell állni minden rossznak, minden bűnnek, minden torzulásnak és engedni, hogy a kegyelem hajtson, emeljen minket. És vágyakozzunk arra, hogy minél **jobban az Úré legyünk**! Vágyakozzunk arra, hogy elmerüljünk Istenben, mint egy tengerben és Ő körülvegyen minket! Kérhetjük azokat a kegyelmeket, amelyek közelebb visznek minket Őhozzá. Éppen azt kérjük ilyenkor, amit Isten is adni akar. Isten már közölte velünk, hogy Ő meghívott minket az örök életre, hogy mi örökösei vagyunk már a Mennyországnak, ahogy Pál apostol írja levelében (vö. Tit 3,7). ..... Joggal kérhetjük, hogy az Úr adjon nekünk ilyen bizonyosságot és állandó hűséget, és ki ne essünk az Ő kegyelméből.

Az elmélyült imádság vagy a szentségimádás a személyes kapcsolat gyakorlása. Mint ahogy a művész gyakorol a zongorán, minél többet, annál inkább átitatja a zene és annál inkább magába szívja úgy, hogy bármikor el tudja kotta nélkül is játszani a darabot. Belegyakoroljuk magunkat Isten jelenlétébe, hogy amikor odakerülünk Hozzá, akkor – mint a gyermek, aki kitárt karral siet a szüleihez, – odafuthassunk a Mennyei Atyához.

Körülvesz bennünket az Úr és minden oldalról közeledni akar felénk és megerősíteni bennünket. *„Isten bennem él és Isten lakást vesz nálam"* (Jn 14,23), Beköltözik a szívünkbe, ha mi szeretjük Őt és megtartjuk parancsait. Ahogy a házastársak szerető együttléte békét és örömet ad nekik, ugyanígy az Istennel való közösség, az Ő szeretete betölt bennünket és békét ad. Egész lelkünket át tudja járni Isten szeretete, és ez meg tud maradni bennünk.

A 112. zsoltár 7. verse írja: *„Az elhagyatottat a porból magához vonzza."* Isten letekint ránk a magasságból és mi visszatekintünk rá, mint édesapára. A lélek tudja, hogy hűséges hozzá a Mennyei Atya, s tapasztalja, hogy az Úr szeretete állandóan árad feléje, mint a napsugár és felemeli magához. Ha bajba kerülünk vagy bűnt követünk el, bűnbánattal sietünk feléje és megbánjuk a rosszat, amit tettünk.

Az Úr az, aki ki tud menteni bennünket minden mélységből, minden nyomorúságból, minden sötétségből, minden bűnből. Amikor beleesünk valamilyen keserűségbe, csalódásba, mindig nagy öröm, ha ezt az Igét olvassuk, hogy Isten kiment bennünket minden rosszból és örömmel fogad minket.

A 17. zsoltárban ezt olvassuk: *„Megszabadít az Úr, mert kedvét találta bennem. Rárontok az ellenség hadára, Istenemmel együtt fölhágok akár a várfalakra is."* A *„fölhágok a várfalakra"* azt jelenti, hogy bármit le tudok győzni Isten kegyelméből, mert Isten szeret, mert elhalmoz jóságával és magához akar emelni. Átölel és várja, hogy én is viszont öleljem Őt, hogy egészen átadjam magam az Ő közelségének és szeretetének.

Katona István atya
(Zsongor atya után)

Jézus Szíve

Ez a Szív énekeket írt szeretteinek. Igen, az, aki most neked énekel, az egész emberiséget szereti, Ő az egész Föld Jegyese.

Míg közületek sokaknak nincs fogalma Istenetekről, hűségemben és nagy szeretetemben én mind a mai napig eljövök hozzád, hogy felkínáljam neked Szívemet. Ennél nagyobb ajánlatot senki sem tehet!

Álmélkodjon ezért Szívem szépségén szemed!

Ez a nagy Áldozat Szíve.

Ez az új szövetség Szíve.

Ez az igazi Szőlőtő Szíve.

Ez a Szív van legközelebb az Atya Szívéhez.

Ez az a Szív, amely világít a sötétben, és amelyet nem győzhet le a sötétség.

Ez az Ige Szíve, amely Testté lett és közöttetek lakott.

Ez az a Szív, amely a te szívedben él, hogy közületek mindenki megkapja a mi Szívünk szívét.

Ez a vértanúk és a próféták Szíve, amely készségesen megtette az Atya akaratát és állhatatosságával, készségességével és teljes engedelmességével megdicsőítette Őt.

Ez a teljes egység Szíve, amely nem tesz különbséget közöttetek, mert mindannyian ehhez a Szívhez tartoztok.

Ez a Szív imádkozott az Atyához, hogy mindnyájan egyek legyetek mibennünk. ...

Mihez hasonlít az Úr Szíve?

Az Úr Szíve olyan, mint a szeretet és irgalom végtelen Óceánja.

Olyan, mint az egyedülálló és felbecsülhetetlen kincs, amelytől nem akar megválni, aki egyszer rátalált, mert tudja, hogy az az örök élet.

Szívem olyan, mint a szeretet lángoló kemencéje, mely szeretetében kész felemészteni a ti szíveteket.

Az én Szívem világosság, mely ragyogóbb az összes csillag együttes fényénél. Mire megpirkad, elillan az idő és minden gyorsan elmúlik, de az én szeretetem mindörökre megmarad.

Jöjjetek mind, akik szomjaztok és még nem tudjátok ezt!

Jöjjetek, és ismerjétek meg Istenetek Szívét, hogy megértsetek engem és megtudjátok, hogy háromszorosan Szent vagyok!

Jöjjetek, és vegyétek birtokba ezt a Szívet, hogy szíveteket országom és az igazságos dolgok felé fordítsátok!

Jöjjetek, és tegyétek szíveteket az én Szívembe, hogy egy napon valóban azt mondhassam nektek: *„Jöjj, gyermekem, jöjj és ülj mellém trónomra! (…) Szelíd vagyok és alázatos Szívű és bennem mindig nyugalmat talál lelked. Szeretném benned is ugyanezt fellelni, szeretnék szelídséget és alázatot találni.”*

V. R.

Ne tévesszen meg a kedvesség!

Az 1980-as években tizenévesként erkölcsi választ-út előtt álltam. Tipikus, rosszul hitoktatott katolikus voltam, komoly bűnökkel játszadoztam és kissé zavart a lelkiismeretem. Volt érzékem a jóhoz és a rosszhoz (mert akkor még nem volt divat a relativizmus), de Istent egy megengedő szülőnek láttam, aki túlságosan „szerető" ahhoz, hogy a saját törvényeit érvényesítse. Mielőtt azonban tovább gázoltam volna a bűnbe, jobbnak láttam, ha felkeresem legszentebb barátomat, Marianne-t, hogy tanácsot kérjek tőle.

Marianne gyakorló katolikus volt, gondoskodó, kedves, józan és erényes. Mindig vidám és türelmes volt, nyíltan beszélt Jézus iránti szeretetéről, minden vasárnap misére járt, és egyike volt azon kevés embereknek, akiket az általános iskolai és gimnáziumi éveim alatt megismertem, és akik nagyon elkötelezettnek tűntek a katolicizmus iránt – minden bizonnyal sokkal jobban, mint én. Ezért észszerűnek tűnt, hogy Marianne-hoz forduljak a kérdésemmel: Folytassam tovább ezen a bűnös úton vagy forduljak meg? Természetesen nem így fogalmaztam, de mindketten tudtuk, hogy hitünk bűnnek tartja ezeket a cselekedeteket.

Marianne odahajolt hozzám és megérintette az alkaromat. „Leila" – mondta, egyenesen a szemembe nézett és melegen mosolygott –, „én csak azt szeretném, ha boldog lennél."

Most 55 éves vagyok, de még mindig emlékszem az arcára, az osztályteremre, a környezetre és annak a pillanatnak a békéjére. Csak ezekre a szavakra volt szükségem, hogy halljam a legerkölcsösebb barátomtól. Nem néztem hátra, és a következő tíz évet egyre mélyülő halálos bűnökkel folytattam.

Nem értettem meg igazán: azzal, hogy barátom megnyugtató szavait hallgattam, az ördög kezébe adtam magam. Olyan kedves volt! Szeretett engem! De valójában élő példája voltam Szent Ignác szellemek megkülönböztetésére vonatkozó első szabályának (kiemelés tőlem):

*„**Azokat a személyeket, akik halálos bűnből halálos bűnbe esnek, az ellenség általában arra használja, hogy látszólagos élvezeteket ajánljon nekik, hogy érzéki örömöket és élvezeteket képzeljenek, hogy még jobban megragadják őket, és hogy növekedjenek vétkeikben és bűneikben.** Ezeknél a személyeknél a jó szellem az ellenkező módszert alkalmazza, szurkálja őket, és az értelem folyamatán keresztül marcangolja lelkiismeretüket."*

Beleestem abba a kelepcébe, amely ma sok lelket csapdába ejt: azt hittem, hogyha egy személynek kellemes a személyisége, kedves, figyelmes és „elfogadó" (bármit is jelentsen ez), akkor az a személy jó.

Valamikor a katolikusok inkább az érzések, mint az észérvek alapján kezdtek el döntő fontosságú ítéleteket hozni. Megnyugtat bennünket egy szívből jövő nevetés, egy csillogó szem, egy ölelés tudálékos mosollyal. Magába szippant bennünket az érzés, hogy valaki szeret minket még akkor is, ha egy rossz ösvényen vezetnek.

Az a barátságos ember, aki elfogad bennünket, aki kinyújtja a kezét, hogy „elkísérjen" és megerősítsen bennünket – ez a személy nem biztos, hogy mindig a mi érdekeinket tartja szem előtt. Néha az a személy, aki valóban a legjobbat akarja nekünk, jó szándéka ellenére, tudtunkon kívül árt nekünk. A külsőségek vagy érzelmeink alapján nem tudhatjuk, hogy a másik valóban krisztusi módon viszonyul-e hozzánk vagy sem. Az egyetlen mérce ahhoz, hogy hogyan tekinthetjük a másik tanácsát és útmutatását az, hogy a tanács megfelel-e az objektív igazságnak és jóságnak!

Mivel azonban arra vagyunk rászoktatva, hogy érzelmeinket használjuk az igazság mércéjeként, a megkülönböztetés nehézkessé vált. Aki nevet a vicceinken, szeretetteljes és érdeklődik a mondanivalónk iránt, az érzékeinkre hat; vonzódunk hozzá, szeretjük, ahogyan érezzük magunkat, amikor vele vagyunk, azt akarjuk, hogy kedveljen minket. Még akkor is nehezebben állunk ellen vagy mondunk nemet egy ilyen embernek, ha tudjuk, hogy ezt kellene tennünk.

A legtöbben valamilyen szinten tudjuk, hogy egy személy kellemes személyiségjegyei és természetes, szimpatikus volta nem egyenlő az erényességgel és a megbízhatósággal, de hajlamosak vagyunk az észérveket háttérbe szorítani, amikor a „kedves" jó érzéssel tölt el minket. Még ha látjuk is a vörös zászlókat,

és nyugtalanná válunk, a „kedves" megkérdőjelezésének magas ára (például a barátok, a státusz, a tisztelet elvesztése) miatt nem merünk ellenállni.

Még az erős keresztények is el tudnak ájulni, amikor személyesen találják szembe magukat egy ismert ellenlábassal, aki „kedves" hozzájuk.

Rendszeresen vitatkozom az LMBTQ-aktivista Fr. James Martin ellen, a lelkek csicskásának nevezve őt. De vajon megenyhülnék-e dörzsölt „szolgálatával" szemben, ha meleg mosollyal üdvözölne, és azt mondaná, hogy csodálja a munkámat? Bill Clinton a legmagasabb hatalmi pozícióból harcolt Isten erkölcsi törvénye ellen, és mégis van egy természetes barátságossága. A legtöbb beszámoló szerint melegszívű és szimpatikus, és őszintének tűnik. Meginnék-e vele egy sört és barátnak nevezném-e, ha kedvesen és meghallgatva megkeresne?

A legnagyobb kár az egyházon belül keletkezett, ahol a „kedves" papokat és prelátusokat felmentjük az általuk hirdetett gonoszságok alól, mert mosolyognak, figyelmesen meghallgatnak, és úgy tűnik, hogy törődnek velünk. Jobban örülnénk egy durva, sőt kemény Szent Pio atyának, mint a minket tévútra vivő, örvendező papságnak, de mi ingatagok, gyengék és lelkileg puhányok vagyunk – és ezt az ellenség is tudja. Rendetlenkedünk az érzelmeinkkel, hagyjuk, hogy azok uralkodjanak értelmünk és akaratunk felett, és alig vesszük észre a csábítást. Én biztosan nem vettem észre az ördög suttogását a középiskolában; vagy talán csak annyira kényelmesen éreztem magam, hogy nem érdekelt.

Nem hibáztathatok másokat a saját gonosz döntéseimért. **Szabad erkölcsi döntéshozó vagyok**, aki azokat a bűnöket választotta, melyeket a középiskolában és azon túl elkövettem, és ezekért számot kell adnom. De elfelejtjük (vagy soha nem tanították), hogy ***kilencféleképpen lehetünk bűnrészesek egy másik ember bűnében***:

1. Tanácsadással.
2. Paranccsal.
3. Hozzájárulással.
4. Provokációval.
5. Dicséret vagy hízelgés által.
6. Rejtegetéssel.
7. Azáltal, hogy részt veszünk benne.
8. Hallgatással.
9. Az elkövetett rossz védelmével.

Marianne „kedvessége" lefedett ezek közül néhány rosszat.

Mi történt Marianne-nal a gimnáziumi beszélgetés után? Nos, az érettségi után és a főiskolán is tartottuk a kapcsolatot, de végül elvesztettem a nyomát. Az utolsó érdemi beszélgetésünkre azonban emlékszem. Egy nyáron történt ez, amikor még a legszentebb katolikusnak tartottam. Szimpatikus természete és kellemes mosolya még mindig meleg és hívogató volt, amikor elmesélte nekem egy kedves keresztény barátnője történetét, aki meglepetésszerűen várandós lett.

Büszkén beszélt erről a barátnőjéről és leírta, hogy a fiatal nő úgy döntött, a várandósság alatt, közel félidőben elveteti a gyermekét. „Annyira imádságos volt, Leila! Olyan gyönyörű volt! Türelmesen várt, semmit sem siettetett, mert ez egy olyan fontos döntés volt. Hónapokig imádkozott, hogy különösen biztos legyen abban, hogy a legjobb és valóban szeretetteljes megoldást választja. Végül meglátta Isten akaratát – hogy a várandósság megszakítása a helyes döntés. Egyszerűen csak nem volt számára megfelelő az idő, hogy gyermeket szüljön."

Miközben a szeme ragyogott a csodálattól, arra emlékszem, hogy meghűlt bennem a vér. Minden skarlátvörös bűnöm ellenére tudtam, hogy az abortusz a meg nem született gyermek meggyilkolása. Marianne épp most mondta el nekem, hogy Isten helyesli a saját képmására teremtett gyermek második trimeszterben történő meggyilkolását. Az ő „kedves" viselkedése, ahogy leírt egy előre megfontolt gyermekgyilkosságot, ugyanolyan volt, mint amikor velem volt azon a végzetes gimnáziumi napon.

De ezúttal nekimentem. Elmondtam, hogy katolikusok vagyunk, hogy ezt ő jobban tudja, és hogy azt gondoltam, ő életpárti! Minden irónia nélkül biztosított arról, hogy ő teljes mértékben életpárti, de nem szólhat bele mások döntéseibe és abba, hogy Isten merre vezeti őket. Felakadt a szemem erre a gonoszságra és elborzadtam. Marianne aznap leesett a piedesztálról és ezer darabra tört. Bár a továbbiakban minimális kapcsolatunk volt, megtudtam, hogy egy férfival kezdett együttélni, füvezett és baloldali ügyeket karolt fel. Valójában soha többet nem beszéltünk.

A „kedvesség" a középiskolában és utána egy évtizedig megzavart. A „kedvesség" a barátomat a halálos bűn és a hitehagyás sötét útjára vitte. A „kedvesség" még mindig fenyeget mindannyiunkat, a gyermekeinket, még a jó papjainkat és püspökeinket is. ***Az ördög a világosság angyalaként jön***, a farkasok báránybőr (és pásztor) ruhába bújva jönnek, és a 'con man' [szélhámos] a „bizalmi" ember rövidítése.

Nem minden csalónak van rosszindulatú szándéka, de ettől függetlenül megtéveszt téged. A „kedves" megtévesztésekkel szemben mindig keressük az igazit. Az igazság gyakran fájhat – de a „kedvességgel" ellentétben soha nem árthat.

Leila Miller

(A cikk angol nyelvű forrása: LeilaMiller.net)

Istentől mindent megadott, amire szükségem volt!

TANÚSÁGTÉTEL

Jacsóné Baróthy Zsanett vagyok, 33 éves családanya. Két kisgyermekkel vagyok itthon. Elérkezett az idő az életemben, hogy tanúságot tegyek Istenről, az Ő szeretetéről, gondoskodásáról, csodáiról, gyógyításáról, s hogy megtapasztalhattam az Ő jelenlétét az életemben, amikor találkoztam Jézussal.

A szüleimnek nem volt jó házassága, sokat veszekedtek. Miattam házasodtak össze, aztán évekig azt éreztem, hogy miattam is váltak el, mert én biztattam anyukámat, hogy menjünk el otthonról, hagyjuk ott apát, elég volt. Igen, alapvetően a családból szereztem a legtöbb lelki sebet.

***Riporter:** Elvégezted az iskoláidat...*

Eredetileg fodrásznak tanultam, fodrászként is végeztem, de nem nagyon dolgoztam a szakmában, csak három hónapot. Utána mindenfelé sodort az élet. Végül is ott dolgoztam, ahol sikerült, gyárban, raktárban, eladóként és különböző munkakörökben. Sok minden érdekelt.

Időközben elvégeztem a Szentlélek-szemináriumot Katona István atyánál. Akkor azt kaptam, hogy **a szeretet a karizmám**. Az Úr megmutatta, milyen boldog vagyok, ha bejön egy gyermek az üzletbe. Bébiszitter munkát is kaptam, bár sohasem kerestem.

Amikor Medjugorjéban voltam, legalább tizenöt lelki képet kaptam. Azt ábrázolta, hogy Jézus a gyermekekkel van. Akkor vált számomra biztossá, hogy **Jézus engem a gyerekek közé küld** akár óvónőként, akár hitoktatóként. Ezt éreztem. István atya biztatására elvégeztem egy dajkaképzőt, katolikus óvodában helyezkedtem el és onnan mentem el szülni. (2018-ban volt az esküvőm.)

***R:** Közrejátszott a hivatásodra találásban, hogy gyerekkorodban, ahogy említetted, mennyi szeretetlenségben volt részed, hogy azt a szeretetet, amit nem kaptál meg, azt szeretnéd megadni másoknak, elsősorban a gyerekeknek?*

Igen. Volt olyan gondolatom is hogy, elmondjam a gyerekeknek, hogy szeretem őket, hogy nagyon szeret téged az anyukád és az apukád. Az én szüleim – ezt mondogattam egy időben – nem szerettek, nem szeretnek. Szerettek, csak eléggé a maguk módján. Később, idővel, ahogy sokat töprengtem azon, hogy miért nem tudtak szeretni engem úgy, ahogy én szerettem volna, hogy szeressenek, rájöttem, hogy ők is sebzettek, és nekik sem volt egyszerű a gyerekkoruk, csak ők ennek sajnos nincsenek a tudatában. Így sok sebet ejtettek rajtam és ezt megszenvedtem, és ebből nagyon nehéz volt kijönni. Tudatossá vált bennem, hogy nagyon szeretném ezt az egészet leküzdeni, mert ha én jó édesanya szeretnék lenni, akkor ahhoz az kell, hogy ebből kigyógyuljak, és ne ezt – a sebzettségből fakadó viselkedést – adjam tovább.

Három lelkigyakorlaton vettem részt. Az első volt a sáregresi, utána Máriabesnyőn voltam – az már a második gyógyító lelkigyakorlat volt –, és utána volt az első medjugorjei utam.

***R:** A lelkigyakorlatok és Medjugorje adott neked olyan pluszt, ami hozzásegített ahhoz, hogy fel tudd dolgozni a veled történteket?*

Persze, egyértelműen. Nem volt egyszerű a visszatalálás. Bár keresztény családban nőttem fel, nem volt élő hit a családunkban. A nagymamám volt a legvallásosabb. Elsőáldozó és bérmálkozó voltam, mind a kettő kicsit később, mint általában. Viszont tizenkilenc éves koromban otthagytam az egyházat. Négy és fél év után gyóntam újra. A bérma keresztanyám is sokat segített, hogy hová tudok fordulni, hol kaphatnák gyógyulást, milyen imaalkalmakat, eseményeket, közösségeket, keressek fel, mely lelkigyakorlatokra menjek el. Felkerestem a Tiszta Szívek mozgalmát és Kerényi Lajos atyát, az ő közösségét, a felnőtt hittant. Pál Feri atya könyveit olvastam, előadásait hallgattam. Pszichológushoz jártam.

A következő évben is sok minden történt, eléggé aktív voltam lelki szempontból: eljutottam **Egerszalókra, Nagymaroson** is voltam, részt vettem az **Országos Karizmatikus Találkozón**, **Szentlélek-szemináriumra** jelentkeztem. A **Rózsaeső Imaesten** Kis Szent Teréz közbenjárását kértem az életembe. Az ott írt levelet egy év múlva visszakaptuk, s akkor láttam, hogy mennyi mindenben közbenjárt értem, azóta is kérem Kis Szent Teréz közbenjárását. És akkor volt az első alkalom, hogy Margaritha nővér lelkigyakorlatára elmentem Máriabesnyőre. (Ott háromszor voltam, és Medjugorjéban is háromszor. Igazából minden alkalom más és más volt, minden alkalommal másból és más sebekből gyógyultam.)

Mikor az első alkalommal Máriabesnyőn voltam, az a szülinapom után volt egy-két nappal. Akkor történt velem az életemben a legnagyobb csoda: **Találkoztam az élő Jézussal!** Ez volt a legnagyobb születésnapi ajándék! Úgy mentem oda, hogy testi, lelki bajokból szeretnék gyógyulni. Az első alkalom, amikor már éreztem a gyógyulást, a szerdai nap volt, a gyónás napja. Olyan bűnöket is meggyóntam, amikről nem tudtam korábban, hogy bűn lehet. Például gyerekkoromban azt játszottuk, hogy szellemeket idéztünk, de voltak rejtett bűneim is. Utána egyszerűen hatalmas levegőt, könnyebbséget kaptam a Szentlélektől. Igazából a legnagyobb csoda ezután következett, csütörtökön este, amikor Margaritha nővér a belső sebek gyógyulásáért mondott imát. Tudtam, hogy nem lesz egyszerű. Ki volt téve az Oltáriszentség, énekeltük a Jézus dalt. A nővér az elejétől kezdte: fogantatás, várandósság, szülés-

élmény – mindenkit az érint meg, ahol seb van a szívében. Nagyon fájt, egyre jobban fájt, kínzott az érzés. Éreztem, hogy ez rólam szól, nagyon erőteljesen szól, sőt nagyon fáj. Egyszer csak mintegy öntudatlan állapotba kerültem és felkiáltottam. Odajöttek hozzám, felébresztettek, próbálták hívni Huber atyát és Margaritha nővért, hogy menjek ki Jézushoz. Nem volt bennem erő. Felvittek, leültettek egy karosszékre.

Ott ültem Jézussal szemben. **Éreztem Jézus jelenlétét**. Ez volt maga a csoda, hogy mikor csukva volt a szemem vagy letérdeltem és teljesen lent volt a fejem, a földön sötét volt, akkor is láttam a fényt, a fényességet, és hallottam egy hangot, egy belső hangot, hogy csak nyugodjak meg, ne féljek. Ő gyógyított engem. Nagyon meghatározó élmény, a legnagyobb gyógyítás volt ez az életemben! Még másnap is olyan furcsa volt minden, ahogy Isten gyógyított. Utána a nővér odajött hozzám, és azt mondta nekem a tolmács által, hogy nem kaptam levegőt, amikor megszülettem és ezért lettem asztmás. Bennem összeállt a kép: körülbelül kétéves koromban bronchitist diagnosztizáltak nálam. Évekig asztmás és allergiás voltam.

A gyógyító lelkigyakorlat után elég jól alakult az életem, kezdett felfelé ívelni. Sajnos aztán volt egy visszaesésem, amikor pszichiátriára kerültem. Egy hónapot voltam kórházban. A pszichoterápiás hely segített. Nem kell megijedni ettől. Én is féltem akkoriban, hogy hova kerülök, de nagyon sok ember küzd pszichés problémákkal. Az volt a baj, hogy még mindig otthon laktam. Kétszer már külön költöztem, de nem tudtam mit tenni, visszamentem anyukámhoz és az élettársához. Muszáj volt, nem volt más választásom. Amikor huszonhat évesen azt mondta anyukám, hogy kussoljak, menjek a szobámba, ez már nagyon sok volt. Évekig elnyomva éreztem magam anyukám részéről. Ő uralkodó személyiség sajnos, még ha nincs is tudatában ennek. Egyszerre kerestem munkahelyet és albérletet. Akkoriban felmondta a szolgálatot a testem, a pszichém, asztmás tüneteket produkáltam, pedig abból gyógyított az Úr. Fulladtam, nem bírtam elviselni a helyzetet.

***R:** Hogyan lett ebből kiút, hogyan kezdtek és mi által lettek jobbá válni a dolgok? Meg tudtál-e bocsátani a szüleidnek?*

Igen. **Szükséges megbocsátani**. Az első lelkigyakorlaton – amikor találkoztam Jézussal – nem volt bennem anyukám felé neheztelés. Margaritha nővér második lelkigyakorlatán tudtam apukámnak megbocsátani.

El tudtam költözni, és onnantól kezdve egyedül éltem. Nagyon nehéz volt, de tudtam, hogy **mindenre képes vagyok abban, aki nekem erőt ad**. Ez az Ige sokszor erőt adott nekem, mert azzal küzdöttem, hogy fenn kellene tartani magamat. Volt munkám, de eléggé alkalmi jellegű, és nem jött sok pénz belőle. Mindenfélét vállaltam, házban levő festést, hoszteszkedést, promótáltam a termékeket az áruházban. Az volt a nehéz ebben az egészben, hogy bár nagyon igyekeztem, de mégis adósságaim gyűltek össze. Alig ettem. Hét éven keresztül több helyen dolgoztam és nem volt biztos munkahelyem. Újra és újra elküldtek, megint nincs munkahelyem, megint hol keressek? Kerestem egyrészt a helyemet a munkában, a gyógyulásban is nyilván, hogy egyszer majd férjhez tudjak menni. Vonzott egy időben az is, hogy szerzetesnővér legyek.

Az volt a lényeges kérdés számomra, hogy merre tovább munkahely terén, illetve párkapcsolatban? Például a párkapcsolatnál, amikor kinéztem magamnak valakit, mindig arra gondoltam, hátha ő lesz az igazi, de abból sem lett semmi. Nagyon rajta voltam a férj-keresésen, voltam hasonló imaalkalmakon is.

Volt, hogy bosszantott az, milyen sokat várok arra, hogy megtaláljam az igazit, vagy ő engem, mert imádkoztam jó férjért, hogy én is jó feleség legyek. Aztán rájöttem arra, hogy Istennél nincs idő, nála nincsenek évek. Tehát nekem be kell járni ezt az egész utat, hogy gyógyuljak, a személyiségem fejlődjön, hogy elköltözzek otthonról, hogy legyen egy biztos állásom. Ez mind megtörtént! 2016 decemberében helyezkedtem el a katolikus óvodában dajkaként, és 2017 februárjában ismertem meg Gyulát, aki a férjem lett.

***R:** És ő olyan volt, mint amilyennek elképzelted magadban és amilyet az imában is kértél?*

Tulajdonképpen igen. Nagyon érdekes volt, hogy az előtte lévő egy évben ostromolt valaki. Már azt hittem, hogy belemegyek a kapcsolatba, legalább ő szeret engem, s ki tudja, megtalálom-e az igazit. Én nem szerettem, csak sajnálatból jártam vele. Még magamat okoltam, milyen vagyok, hogy nem tudom elfogadni. Egyszer egy nagyon szép levélben megfogalmaztam neki, hogy nem megy. Nagyon szépen lezártam az egészet. Utána két hónap múlva találkoztam Gyulával, aki végül a férjem lett. Farsangi bulit tartott a **Shalom közösség**, akkoriban oda jártam hozzájuk. Ez egy brazil alapítású katolikus karizmatikus közösség. Meg bulis közösség, szeretnek

dicsőíteni, meg táncolni, és ugye ez nekem nagyon tetszett, mert én is ilyen vagyok. Gyula is odajárt, régebb óta, mint én, de sosem találkoztunk. Először haza készült, mert az anyukája várta otthon, de azt mondta neki, hogy nem megy, mert már elígérkezett a Shalomosoknak. Gyulát egyszer láttam, mielőtt találkoztunk volna egy imaesten, ott a Shalomban, de azt hittem, hogy van barátnője, pedig akivel láttam, a húga volt.

***R:** Istennek mennyit kellett szervezkednie, hogy ti ketten ugyanazon a helyen legyetek, hogy megismerkedhessetek egymással…*

Igen. Észrevettem, hogy őt Isten küldte. Többször kaptam megerősítést Gyulától, abból, amiket mondott. Már akkoriban kinyitottam a **Bibliát** többször. Előtte kérem a Szentlelket: „Uram, segíts! Segíts, vezesd a kezemet, nyisd ki ott, ahol Te szeretnéd, választ kérek." Lényeg az, hogy azt kaptam: „Nézd, az ajtóban állok és kopogok." Ez a Jelenések könyvében van.

„Mindenre képes vagyok Abban, aki erőt ad."
(Fil 4,13)

Aztán volt, hogy Gyula azt mondta nekem, hogy engem a múltammal és a hibáimmal együtt akar elfogadni. Na, ez is egy nagy megerősítés volt! Én ezt azelőtt, hogy találkoztunk volna, körülbelül egy hónappal írtam le egy füzetbe, hogy ki lesz az, aki el tud engem fogadni a hibáimmal, a múltammal együtt. Olyan volt a múltam, amilyen, férfiak is szerepeltek benne. Szégyelltem, hogy ilyen volt, és akkor ő ilyet mond. Nagyon jól esett, hogy ezt mondja. Aztán volt, hogy imádkozott értem, ez is megerősítő volt. Aztán ő is kapott megerősítést az Úrtól imaalkalmakon, hogy csapj a lovak közé, és még abban az évben eljegyzett. A következő évben, 2018-ban összeházasodtunk. Azóta született két gyönyörű gyermekünk.

***R:** Olyan jó volt látni titeket az esküvőn! Meghívtál minket is és a barátaidat. Láttuk, milyen boldog vagy, hogy végre révbe jutottál. Azóta együtt húzzátok az élet szekerét, pedig biztosan jól meg van pakolva, két gyermekkel mindenképpen. Elmondható, hogy megkaptál Istentől mindent, amit szerettél volna, és teljesült a vágyad, az álmod?*

Nagyjából megtaláltam az utamat, hogy a gyerekekkel kell foglalkoznom. Nagy vágyam az, hogy főiskolára menjek egyszer. Remélem, még tudok tovább menni a tanulás meg a hivatás útján is.

***R:** Most itt ülünk a házatokban és beszélgetünk. Ez egy olyan ház, amit ti felújítottatok. Végül is lett saját házatok, ami már biztos alapot jelent a jövőre nézve. Isten ebben is megsegített titeket.*

A férjemnek hála, aki tíz évet lakott Budapesten albérletben és nagyon sokat spórolt. Isten tényleg megsegítette őt a legjobbkor, hogy amikor viszonylag a legalacsonyabbak voltak az ingatlanárak, talált egy régi házat. Alkudott belőle, megvette. Van kertünk, tudnak itthon a gyerekek játszani. Nagyon nagy hála Istennek azért is, hogy igen, van hol laknunk, igyekszünk alakítani, szépíteni a házat.

***R:** Van célod, van jövőd, a gyerekeket is szoktatjátok a templomba…*

Minden vasárnap megyünk templomba, én van, hogy hétköznap is. Ministrálhatok is. A kisfiam hallja itthon, ahogy dicsőítünk, este együtt imádkozunk. Már ilyet játszik három évesen, hogy templomban van, allelujázik. Nagyon jó meglátni ezeket a dolgokat Benikén és Hannikán is, mert ő is feltett kézzel dicsőít.

Vannak gondolatok, melyek megfogalmazódtak bennem az elmúlt napokban. Elgondolkoztam azon, hogy miről vagy miért szeretnék tanúságot tenni. Azt mondta Jézus, hogy: „Aki megvall engem az emberek előtt, azt én is megvallom Atyám előtt." Mert ha végül is nem veszek tudomást róla és elfordítom az arcom, nem teszek tanúságot, az olyan mintha nem értékelném eléggé Istent, vagy amit Isten tett vagy tesz értem – mindent, amit kihozott a rossz éveimből, a nehézségekből. Amikor egy alkalommal ministráltam, akkor azt olvastam fel, hogy: „Jaj neked, Asszíria, ha a rajtad végbe vitt csodákat nem adod tovább, hanem megtartod magadnak." Belém hasított, hogy hát ez nekem is szólhat, hiszen már hány éve történt az, hogy Jézussal találkoztam?! Elmondtam pár embernek, akinek éreztem, hogy érdemes elmondani. Másnak is szerettem volna, de azután mindig elmaradt. De mindennek megvan a maga ideje. Nagyon megerősítő volt meghallgatni a tanúságtevőket Medjugorjében, nem véletlen, hogy én most teszem meg ezt.

Dicsőség Istennek, és köszönöm, hogy elmondhattam.

Zsanett

Négy dolog, amire emlékeztethetjük magunkat a MENNYORSZÁGRÓL, miközben a Földön élünk

Amikor elfáradunk itt a Földön, akkor bátorítást jelenthet az a tudat, hogy az igazi otthonunk a Mennyben van.

Jézus egyértelműen beszélt arról, hogy miként tekintsünk az életünkre az örökkévalóság fényében. A Máté 6,19-21 azt mondja: *„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a moly és a rozsda megemészti, és ahol a tolvajok betörnek és ellopják, hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsda nem emészti meg, és ahol a tolvajok sem törnek be, és nem lopják el. Mert ahol a te kincsed van, ott lesz a te szíved is."* Jézus tudtunkra adja, hogy az itteni életünk lehetőség arra, hogy befektessünk a mennyei örök jövőnkbe.

Mindannyian szeretnénk tudni, hogy milyen a Mennyország. Bár a Mennyország körül sok titokzatosság van, a Biblia mégis ad néhány hasznos betekintést abba, hogy milyen is ez a hely. Vizsgáljuk meg, mit tanít nekünk Isten Igéje a Mennyországról!

A Mennyország olyasmi, amire hatással van a mostani életünk

A Szentírás oly sok helyen arra kér bennünket, hogy éljünk igazságban, mert amit most teszünk, annak örökkévaló hatása van. Minden ember ezen a bolygón azzal a vággyal születik, hogy tetteinek legyen értelme. Azt akarják, hogy hatással legyenek erre a világra. Ez az érzés a Mennyország hívó szava! Ez egy belső ösztön, amely azt mondja nekünk, hogy a most olyan módon számít, amit nem mindig látunk vagy nem értünk meg teljesen.

Az 1Timóteus 6,17-19 azt mondja: *„Azoknak pedig, akik e világban gazdagok, parancsold meg, hogy ne legyenek gőgösek, és ne a bizonytalan gazdagságban reménykedjenek, hanem Istenben, aki megélhetésünkre mindent bőségesen megad nekünk. A gazdagok tegyenek jót, legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, adakozzanak szívesen, javaikat osszák meg másokkal, gyűjtsenek maguknak jó alapot a jövendőre, hogy elnyerjék az igazi életet."*

A Lukács 12,33-34 azt mondja: *„Adjátok el vagyonotokat, és adjátok alamizsnául, szerezzetek magatoknak el nem avuló erszényeket, el nem fogyó kincset a mennyben, ahol a tolvaj nem férkőzhet hozzá, a moly sem emészti meg. Mert ahol a ti kincsetek van, ott lesz a ti szívetek is."*

Ezek a versek azt a tényt szemléltetik, hogy az, ahogyan ebben a világban élünk, különbséget jelent a mennyei birodalomban. Az életünk nem értelmetlen; örök értékünk van. Ha úgy élünk, hogy Istent tiszteljük, akkor ő elraktároz számunkra egy kimeríthetetlen kincset, amelyet akkor kapunk meg, amikor földi időnk véget ér.

A Menny egy valóságos hely

A Mennyország egy célállomás. Nem álom vagy elvont elképzelés. A Biblia úgy írja le, mint egy helyet, ahol otthonok, folyók, teremtmények, sőt még város is van.

A Jelenések 22,1-5-ben ez áll: *„Azután megmutatta nekem az élet vizének folyóját, amely ragyogó, mint a kristály, és az Isten és a Bárány trónjából ered. A város főútjának közepén, a folyó két ága között van az élet fája, amely tizenkétszer hoz termést, minden egyes hónapban megadja termését, és a fa levelei a népek gyógyítására szolgálnak. És semmi nem lesz többé átok alatt a városban, hanem az Isten és a Bárány trónja lesz benne: szolgái imádják őt, és látni fogják az ő arcát, és az ő neve lesz a homlokukon. Éjszaka sem lesz többé, és nem lesz szükségük lámpásra, sem napvilágra, mert az Úr Isten fénylik fölöttük, és uralkodnak örökkön-örökké."*

Ez a szakasz sok részletet közöl arról, hogy mi fog következni. Várhatjuk, hogy az eljövendő életben kézzelfogható módon élvezhessük Isten kreativitását. Lesz víz, gyümölcs, fák, trón és a mi jó Istenünkkel találkozhatunk majd.

Jézus még egy otthonról is beszél, amelyet Isten mindannyiunk számára készített (János 14,2). Van egy örök otthonunk, amelyben lakni fogunk. Egy hely, ahol minden szükségletünk kielégül, és Isten öröme örökké elérhető számunkra.

A Menny egy jó hely

A Mennyország egy jó hely! Ez azért fontos, mert amikor a túlvilágról van szó, tudnunk kell, hogy több ilyen hely is van. A Biblia beszél a Mennyországról, és leír egy Istentől üres helyet is (a kárhozat helyét), ahol a lelkek örök pusztulással néznek szembe (Jelenések 21,8). Ezen a helyen találják magukat azok az emberek, akik elutasítják Istent.

A Biblia tudatja velünk, hogy életünk végén várakozással érkezhetünk haza Jézushoz. A Jelenések 21,4 szerint: *„És letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak."* Biztosak lehetünk abban, hogy Isten gyönyörű otthont teremtett lelkünknek. Az 1Korintus 2,9 hozzáteszi: *„Hanem amint meg van írva: Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el Isten az őt szeretőknek."* Isten szeretete a Mennyország teremtésében mutatkozik meg számunkra.

Isten trónja a Mennyben van

A Mennyország egyik legfontosabb aspektusa, hogy ott Isten jelenlétében élhetünk. A Jelenések könyvében János – Jézus egyik tanítványa – elragadtatik, hogy lássa a Mennyet. Leírja Isten fenséges trónját (Jelenések 4), amelyet huszonnégy másik trón vesz körül. Ez a nem evilági jelenet csak egy pillantása Isten fenségére, amelyet a Mennyben láthatunk majd. Isten nem csak megment minket a bűntől és a haláltól, hanem hazavisz, hogy örökre vele legyünk. A családjába fogad minket, mert szeret bennünket!

A Filippi 3,20-21 szerint: *„Nekünk pedig a Mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül, aki az ő dicsőséges testéhez hasonlóvá változtatja a mi gyarló testünket azzal az erővel, amellyel maga alá vethet mindeneket."*

Amikor elfáradunk itt a Földön, akkor bátorítást jelenthet az a tudat, hogy az igazi otthonunk a Mennyben van. Örömmel várjuk azt a napot, amikor szemtől szemben találkozhatunk Megváltónkkal!

„C"

Tíz módja annak, hogy rendszeresen meghalljuk Isten hangját

Gyakran akkor kiáltunk Istenhez, kérve, hogy szóljon hozzánk, amikor aggódunk, szorongunk vagy túlterheltek vagyunk. Isten hangját keressük útmutatásért, amikor szükségünk van valamire. **Isten folyamatosan szól az emberekhez!** De túl gyakran elmulasztják meghallani üzeneteit, mert csak alkalmanként keresik az Ő útmutatását – általában akkor, amikor válsághelyzetben vannak vagy egy fontos döntés előtt állnak. Ilyenkor aztán, amikor az embereknek égető szükségük van arra, hogy iránymutatást halljanak Istentől, összezavarodnak és frusztrálttá válnak, amikor nem hallják világosan, hogy mit kellene tenniük.

Nem kell, hogy így legyen! Isten azt akarja, hogy mindenki tisztán hallja a hangját és a nekünk szóló üzeneteit. A kulcs az, hogy felejtsük el az Isten-hallás formuláit és trükkjeit, és helyette arra összpontosítsunk, hogy olyan kapcsolatot alakítsunk ki Vele, amely képessé tesz arra, hogy rendszeresen halljuk az Ő szavát. Minél közelebb kerülsz Istenhez, annál jobban élvezheted a folyamatos beszélgetéseket vele, és annál jobban fogja Isten használni ezeket a kommunikációkat arra, hogy átalakítson téged azzá a személyiséggé, akivé Ő szeretné, hogy válj. Íme, tíz módszer arra, ahogyan meghallhatod és felismerheted fel Isten hangját:

1. Ismerd fel, hogy Isten a vele való szoros barátságra teremtett téged – Úgy hallod meg legjobban Isten hangját, ha barátságban vagy vele. Isten azt szeretné, ha szabadon és intelligensen értenéd meg az Ő akaratát, miközben rendszeres beszélgetéseket folytatsz vele. Isten akarata az, hogy személyesen veled legyen, és pillanatról pillanatra beszéljen veled életed során a

mindennapjaidban. Így egyre jobban megérted Őt, és egyre inkább olyan leszel, mint az Ő Fia, Jézus.

2. Gondold át, hogy milyen indítékból akarod hallani Isten hangját – Őszintén gondolkodj el azon, hogy miért akarod hallani Őt. Azért, mert valóban nyitott vagy arra, amit mondani akar, és elkötelezett vagy az iránt, hogy az Ő útmutatását tettekre váltsd, és beteljesítsd az Ő céljait, még akkor is, ha ez kihívást jelent? Vagy önző okból, például azért, hogy igaznak érezd magad? Valld meg és bánj meg minden rossz indítékot! Kérd Istent, hogy adjon neked nyitottságot arra, hogy meghalld és hűségesen válaszolj arra, amit mondani akar neked!

3. Legyen a célod több mint Isten meghallása – Bár fontos, hogy Isten szóljon hozzánk, nem szabad, hogy ez legyen a végső célunk. Ehelyett az legyen a fő célod, hogy lelkileg érett emberré válj, aki szoros kapcsolatban van Istennel. Csak így fogod tisztán és helyesen meghallani, amit Ő mondani akar neked.

4. Tudd, hogy fontos vagy Istennek, de légy alázatos – Bízz abban, hogy Isten hajlandó ugyanolyan erőteljesen szólni hozzád, mint a Bibliában szereplő emberekhez, mert ugyanolyan nagyra értékel téged is. Ne engedd azonban, hogy a büszkeség bekússzon a lelkedbe, mert alázatosnak kell maradnod ahhoz, hogy hűségesen fogadhasd és válaszolj azokra az üzenetekre, amelyeket Isten tartogat számodra.

5. Ne próbáld kényszeríteni Istent, hogy mondjon neked valamit – Nem számít, hogy mennyire szeretnéd hallani Istent, vagy hogy milyen keményen próbálod meggyőzni, hogy beszéljen hozzád, csak akkor fogod hallani Isten hangját, amikor Ő úgy dönt, hogy kommunikál veled. Koncentrálj arra, hogy tiszteletteljes kapcsolatot alakíts ki vele, és várd meg az Ő időzítését, hogy üzeneteket juttasson el hozzád. Ugyanakkor, ha Isten úgy dönt, hogy nem ad neked konkrét útmutatást valamiről, amiért imádkoztál, és az a Biblia erkölcsi elvein belül van, akkor bátran mehetsz előre, és hozhatod meg a saját döntésedet arról, hogy mit tegyél.

6. Ismerd fel, hogy Isten sokféle formában kommunikál, de leggyakrabban az elmén keresztül – Isten sokféle módot választhat, hogy kommunikáljon veled, aszerint, hogy az adott időben és körülmények között mi a legjobb. Előfordulhat, hogy üzenetét drámai módon hallod meg, például angyalok, látomások vagy csodás események által. De gyakrabban fogod hallani, hogy Isten a gondolataidon keresztül szól hozzád, és olyan hétköznapi gyakorlatokat használ, mint a Biblia olvasása, a csendes imádkozás, a körülményekből való tanulás, vagy más keresztények tanácsának meghallgatása. Isten szükség esetén radikális eszközöket is bevet, hogy felhívja a figyelmedet valamire, de az Ő célja az, hogy olyan szoros kapcsolatban legyél vele, hogy mindig észrevedd, amikor csak szól hozzád. Általában Isten azon keresztül szól, amit az emberek **csendes hangnak** neveznek, hogy bátorítsa azokat, akiket szeret, hogy úgy döntsenek: továbbra is szoros kapcsolatban maradnak Vele az életükben.

7. Újítsd meg elmédet – Mivel Isten gyakran az elméden keresztül szól hozzád, és azt akarja, hogy kifejleszd azt a képességet, hogy úgy hozz döntéseket, ahogy Jézus tenné, ezért nagyon fontos, hogy kövesd a Biblia Róm 12,2-ben megfogalmazott sürgetését: *„és **ne igazodjatok e világhoz**, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes."* Ahogy minden nap meghívod a Szentlelket, hogy újítsa meg elmédet, Ő meg fogja tisztítani azt az olyan szennyeződésektől és rendetlenségektől, mint a hamis hiedelmek és hozzáállások, az egészségtelen érzések és a téves tervek. Aztán a Szentlélek mindezeket olyan igaz gondolatokkal helyettesíti, amelyek Isten szándékait tükrözik.

8. Hívd meg az élő Igét, hogy segítsen neked, amikor az írott szót olvasod – Isten Igéje egy élő, teremtő erő – maga Jézus –, és aktívan munkálkodik, amikor imádságban olvassuk Isten írott szavát, a Bibliát. Amikor a Szentírást olvasod, kérd Jézust, hogy a könyv szavai elevenedjenek meg számodra és váljanak csatornává, amelyen keresztül gondolatait, hitét és szeretetét küldi a lelkedbe. Ezután összpontosíts arra, amit Ő küld neked, és igazodj hozzá, hogy az elkezdje átalakítani az életedet.

9. Ismerd fel Isten hangját mindenek felett – Tapasztalat útján megtanulhatod felismerni Isten hangját, amikor szól, és magabiztosan reagálni arra, amit mond. Amikor visszatérő gondolatok merülnek fel, imádkozz, hogy megkülönböztesd, vajon Istentől származnak-e. Tartsd észben, hogy ***Isten soha nem fog olyan üzenetet küldeni neked, amely ellentmond a Biblia alapelveinek***. Emellett Isten hangja a tekintély súlyát hordozza magán, és a béke, a bizalom, az öröm, az ésszerűség és a jóakarat szellemét fejezi ki. Ha úgy gondolod, hogy Isten szól hozzád, kérd, hogy erősítse meg ezt, amikor a Bibliát tanulmányozod és elmélkedsz rajta, amikor figyelmes vagy a körülményekre, amelyekkel találkozol, vagy amikor a Szentlélek benyomásait tapasztalod az elmédben.

10. Rendszeresen szánj időt arra, hogy figyelj Isten üzeneteire – Váljon szokásoddá, hogy szándékosan és várakozóan figyelsz arra, amit Isten mondani akar neked! Sokkal fontosabb, hogy olyan emberré válj, aki rendszeresen hallgatja Istent, mint az, hogy állandóan kérd Istentől, hogy adjon neked útmutatást.

Szánj ma egy kis időt arra, hogy elkezdj figyelni Isten hangjára, és meghallgasd ígéreteit és terveit veled kapcsolatban. Vezess lelki naplót, hogy emlékezz azokra a dolgokra, amelyeket Ő kelt életre benned.

(Forrás: Crosswalk)

Miért olyan nehéz megbocsátani magunknak?

Mit tegyünk, ha tudjuk, hogy Isten megbocsát nekünk, de mi nem tudunk megbocsátani önmagunknak?

Egyikünk sem tökéletes. Az életben lesznek olyan pillanatok, amikor elrontjuk. Hála Istennek, ott van Jézus minden olyan területre, ahol hiányosságaink vannak. Az Ő halála és feltámadása megadta nekünk a lehetőségét annak, hogy rendbe jöjjünk Istennel, és hogy megkapjuk az általa felkínált megbocsátást. Az Ő megbocsátása minden bűnünkre kiterjed. Mi történik azonban, ha tudjuk, hogy Isten megbocsátott nekünk, de mi valamiért nem tudunk megbocsátani önmagunknak?

Az igazság az, hogy mindannyian emberek vagyunk, és időnként elbukunk. A tökéletesség nem olyasmi, amit ebben az életben valaha is el fogunk érni. Nem szabad magunkat ehhez a mércéhez kötnünk. Ha megpróbáljuk, a végén csak csalódottak leszünk, és esetleg túl szigorúak leszünk önmagunkkal szemben. Ez ahhoz vezethet, hogy képtelenek leszünk megbocsátani magunknak.

A másik ok, amiért nehéz lehet megbocsátani magunknak, az az, hogy talán félreértjük, hogy mi a megbocsátás. Ha azt gondoljuk, hogy Isten megbocsátása azt jelenti, hogy dolgoznunk kell azért, hogy elérjük, akkor teljesen rosszul értelmezzük. A megbocsátás soha nem rólunk vagy a teljesítményünkről szólt. Mindig is arról szólt, amit Jézus a kereszten véghezvitt.

Az utolsó ok az lehet, hogy azt hisszük, hogy túlságosan messzire mentünk ahhoz, hogy bocsánatot nyerjünk. Azonban hazugság azt hinni, hogy Isten megbocsátása nem lenne elég! Ha azt hisszük, hogy túl szörnyűek vagyunk az Ő kegyelméhez, akkor az egész megint csak rólunk szól. Az igazság az, hogy soha nem kerülhetünk kívül azon, amit az Ő megbocsátása fedez. Minden bűnre kiterjed, ha elfogadjuk, hogy Jézus meghalt értünk a kereszten!

Nézzünk öt igazságot Isten megbocsátásáról!

1. Nem arról van szó, hogy mit csinálunk

A megbocsátásunknak soha nem az volt a célja, hogy azon alapuljon, hogy mivel érdemeljük ki. Minden arról szól, amit Jézus tett. Ahogy az Efézus 2,8-ban olvasható: *„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka."* Ha a megbocsátásunk Jézus ajándéka, akkor el kell tudnunk fogadni ezt a csodálatos dolgot, amit értünk tett. Ő megbocsát nekünk, így aztán nekünk is képesnek kell lennünk megbocsátani magunknak. Ha nem tudjuk elfogadni, hogy ő tette ezt értünk, akkor csak megpróbálunk valami olyasmit tenni, amire magunktól soha nem voltunk képesek. Ez csak Jézus által lehetséges.

2. Isten megbocsátása minden bűnünkre kiterjed

Amikor Isten megbocsát nekünk, az nem csak egy dologért van, amit elkövettünk, hanem minden múltbeli, jelenlegi és jövőbeli bűnért! Ő nem válogat. Az 1János 1,9-ben ezt találjuk: *„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól."* Ezek a versek nem egy dolgot említenek, amiért megbocsátást nyerünk, hanem azt mondják, hogy „minden gonoszság". Azt az egy bűnt, amit elkövettél, amit olyan szörnyűnek tartasz, azt is megbocsátotta neked! Nekünk csak el kell ismernünk bűnösségünket, és el kell fogadnunk a Jézus által felkínált megbocsátást.

3. Isten megbocsátásának nincs határa

Könnyű lehet azt gondolni, hogy egy bizonyos ponton Isten talán belefárad a megbocsátásba, és egyszerűen abbahagyja. Ez egyáltalán nem igaz! Nézd meg, mit mondanak ezek a versek: *„Akkor Péter odament hozzá, és ezt kérdezte tőle: Uram, hányszor kell megbocsátanom az ellenem vétkező testvéremnek? Talán hétszer? Jézus így válaszolt: Mondom neked, nemhogy hétszer, hanem hogy hetvenszer hétszer."* (Máté 18,21-22) Bár Jézus konkrét számokat használ, a lényeg az, hogy az ő megbocsátásának nincs határa. Nem kell attól tartanunk, hogy elfogynak az esélyeink a megbocsátásra. Az Ő irgalma és kegyelme irántunk soha nem szűnik meg.

4. Isten megbocsát nekünk és nem emlékszik bűneinkre

Bár Istenünk mindentudó, mégis úgy dönt, hogy nem emlékszik a bűneinkre. Ahogy a Zsidókhoz írt levél 8,12-ben olvashatjuk: *„Mert irgalmas leszek gonoszságaikkal szemben, és bűneikről nem emlékezem meg többé."* Milyen csodálatos gondolat, hogy úgy dönt, hogy feddhetetlennek és szentnek lát minket azáltal, amit Jézus tett! Ez hatalmas hálára kellene, hogy késztessen bennünket. Ahogy ez a vers mondja: *„Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétke eltöröltetett."* (Zsolt 32,1) Örömteli és békés szívünk lehet, ha tudjuk, hogy rendben vagyunk Istennel.

5. Krisztus által új teremtmények vagyunk

Isten megbocsátása nem csak elveszi a bűneinket, hanem új teremtéssé válunk benne. Nézd meg a 2Kor

5,17-et, amely így szól: *„Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre."* Ha úgy döntöttünk, hogy elfogadjuk Krisztus bocsánatát, akkor újjá lettünk általa. Bármi is volt a múltunkban, többé nem az határoz meg minket, hanem Ő. Bízhatunk abban az áldozatban és szeretetben, amit Ő mutatott nekünk. Új vagy, a régi elmúlt!

Hogyan alkalmazzam Isten megbocsátásának ezeket az igazságait, hogy megbocsássak magamnak? Most, hogy tudjuk az igazságot Isten megbocsátásáról, mit kezdünk vele? Fontos, hogy megtaláljuk a módját annak, hogy emlékeztessük magunkat az Ő megbocsátására, és alkalmazzuk azt a mindennapi életünkben.

A **Biblia napi olvasása** az egyik fontos módja annak, hogy emlékeztessük magunkat az igazságra. Akár le is írhatsz verseket, és olyan helyre teheted őket, ahol gyakran láthatod őket. Minél többször látod, annál inkább a gondolkodásod részévé válik. Ha rendszeres gyakorlatunkká tesszük az Ige-olvasást, az segít abban, hogy az igazság járja át gondolatainkat.

A Biblia olvasása mellett el kell fogadnunk azt is, amit a Biblia végső tekintélyként mond rólunk. A Biblia elmondja nekünk, hogy Isten mennyire szeret minket, hogy megváltottak és új teremtés vagyunk. Ha ezt nehezen hisszük el, akkor kérnünk kell az Urat, hogy segítsen megérteni, hogyan lát minket. Könnyen visszaeshetünk abba, amihez hozzászoktunk, ezért fontos, hogy megkérdőjelezzük a régi szokásainkat, hogy ne ragadjunk le bennük.

Ne feledd, hogy önmagadat is kíméld! Általában mi magunk vagyunk saját magunk legrosszabb kritikusai, ezért fontos, hogy tudatában legyünk a romboló gondolati mintáknak. Ha tudatában vagyunk a gondolatainknak, könnyebb lesz azonosítani azokat a hazugságokat, amelyeket magunkról hiszünk, és felváltani őket azzal, ami az igazság ezzel szemben.

Tanulj meg abban a valóságban élni, hogy Isten feltétel nélkül szeret téged!

Nagyon fontos, hogy meg tudjunk bocsátani magunknak! Ha nem tesszük, akkor nem hisszük el, hogy Isten megbocsátása elég. Hidd el, hogy Jézus minden bűnödet elfedezte, és új teremtés vagy benne! Feltétel nélkül szeretve vagy! Hagyd, hogy az igazság beléd ivódjon, és éld ezt meg a mindennapjaidban!

(Forrás: Crosswalk)

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Búcsúzás 3
Katona István: Jövőnk a Mennyország! (II/2.) ... 4
V. R.: Jézus szíve 7
Leila Miller: Ne tévesszen meg a kedvesség! 8
Zsanett: Isten mindent megadott, amire szükségem volt! (Tanúságtétel) 10
Négy dolog, amire emlékeztethetjük magunkat a Mennyországról, miközben a Földön élünk .. 14
Tíz módja annak, hogy rendszeresen meghalljuk Isten hangját..... 15
Miért olyan nehéz megbocsátani magunknak? 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

- A Marana Tha sorozat legújabb kötetei:

Anonimus Itáliánusz: A Mennyország – Gondolatok és példák (Ára: 2000 Ft), **Tomka Ferenc: A kereszténység az öröm vallása** (Ára: 2000 Ft). A Marana Tha sorozat kiadványai kaphatók az Emmausz Irodában (1146 Budapest, Thököly út 120.) és a katolikus könyvesboltokban.

❄ ❄ ❄ ❄ ❄

Minden kedves olvasónknak áldott karácsonyi ünnepeket és békés, boldog új esztendőt kívánunk!

MARANA THA A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: VIRTUÓZ Kiadó és Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Tolonics Gergely

Szerkesztőség címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: zsuzsafierer@gmail.com

Könyvajánló és visszatekintő

1989-ben indult a Marana Tha könyvsorozat *Dr. Otto Knoch professzor: „Élet Isten lelkének erejéből – Újuljatok meg lélekben és érzületben”* című könyvével, melyet idáig 245 szívmelengető, testet gyógyító, lelket vidámító, karizmatikus szellemet és erőt sugárzó kötet követett. Az olvasók hamar szívükbe zárták a sorozat könyveit. A lélek befogadó nyelvén fogalmazó külföldi és magyar szerzőket hosszan sorolhatnánk – mindannyian nagyon megérdemelnék –, de mivel ilyen rövid terjedelemben lehetetlen ezt megtenni, a sok népszerű külföldi szerző közül említünk néhányat, akiknek neve önmagáért beszél, s akik említésével visszaidézhetjük e több mint harminc esztendő karizmatikus szellemiségét: Jörg Müller, Matthew és Dennis Linn, Sheila Fabricant, Emiliano Tardif, José H. Prado Flores, Michael Scanlan, Jean Vanier, Slavko Barbarić, Merlin Carothers, Robert DeGrandis, Linda Schubert, Michael H. Brown, Mary Usha, Leo Tanner, Francis MacNutt, Joyce Meyer, Kenneth McAll, Vassula Ryden, Gloria Polo... E hihetetlenül gazdag kincsestár eddig megjelent könyveit érdemes végigböngészni a neten, a régebben megjelentek közül ma már több is könyvritkaságnak számít és antikvár példányaikat elszántan keresik a mélyebb, karizmatikus lelki élet iránt vágyódó olvasók.

Idén Pünkösdkor jelent meg a könyvsorozat 245. tagjaként ***Farkas Ferenc: „Tenyerembe írtalak – Elbeszélem, mit tett velem Isten”*** című életrajzi írása, mely tavaszi megjelenése óta több mint ezer példányban kelt el, és az Isten iránti bizalom könyveként emlegetik, mert oly sokakat megérintett és lelkesített. Feri közvetlen, olvasmányos stílusban megírt könyve egy darabka egyháztörténelem is, melyben kézen fogja olvasóit és magával viszi a rendszerváltás előtti időkbe, onnan indul el velünk, olvasóival együtt hitben lebilincselő, Isten-kereső útjára, miközben bepillantást nyújt a Katolikus Karizmatikus Megújulás kezdeti éveinek és a Nyolc Boldogság Közösség magyarországi elindulásának izgalmas történetébe. Mély hullámvölgyektől sem mentes útján Ferit hűségesen kíséri lelki társa, a nehéz időkben is imádsággal és feltétlen szeretetével támogató felesége, gyermekeik édesanyja, Erika.

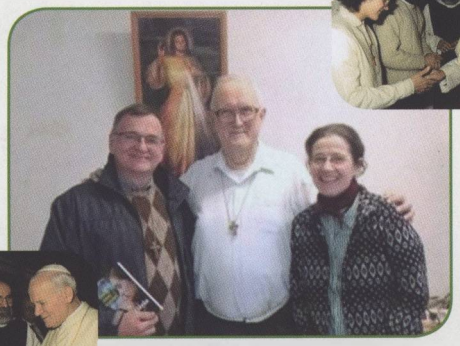
Ferenc hetente több e-mailt és üzenetet kap, melyben nemcsak a könyvével kapcsolatos elismerő szavaikat írják meg az olvasók, hanem a könyvből áradó szívből jövő és szívhez szóló őszinteségre reagálva őszinte visszajelzésekkel, bizalomteljesen osztják meg saját élettörténeteiket, hitbeli megéléseiket, akár megrendítő emberi élethelyzetüket, és fogalmaznak meg imaszándékokat, kéréseket.

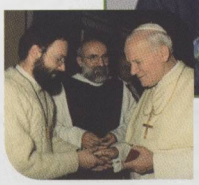
És – kérdezhetik kedves olvasóink – **hogyan keresztezték egymást Katona István atya, a Karizmatikus Megújulás és Farkas Ferenc útjai?** Ehhez a könyvből idézünk egy kedves részletet:

„Tehát ott álltunk két bőrönddel a nyárvégi vasárnap délelőtt a Ferenciek terén, az aluljáróban. Az öreg pünkösdista próféta itt szólított meg a Szentlélekkel való találkozásra biztatva. A Lélek sugallata most is megtalált ezen az áldott emlékű helyen.

– „Menjünk be ebbe a templomba és az első paptól,

akivel találkozunk, kérjünk segítséget albérlet ügyben!” – beszéltük meg Erikával.

A sekrestyében éppen szentmiséhez készülődött egy atya. Én rögtön előadtam, hogy albérletet keresünk és tud-e segíteni?

– „Gyertek most a misémre” – mondta –, „azután majd beszélünk.”

A mosolygós pap mellett egy vékony fiatalember állt kezében gitárral, ő vezette az éneklést a liturgián. Ez volt életünk első gitáros szentmiséje.

Akkor még nem tudtuk, hogy épp Katona István atyával találkoztunk, aki a Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás papi vezetője (…) A mai napig meg vagyok hatva, ha erre az esetre gondolok: micsoda fogadtatás, micsoda nyitottság, micsoda testvéri szeretet!”

Szeretnénk még néhány visszajelzést megosztani a könyvről:

Péri-Nagy Zsuzsa (Emmánuel Közösség): „Elolvastam a könyvedet... Nem csak a személyes történeted, amint kiderült, hanem egy darab magyar egyháztörténet is, rendkívül fontos! Hihetetlen, milyen radikalizmust éltetek meg, és az Úr milyen radikálisan válaszolt a hitetekre! Nagyon megerősítő, ha a jövőt nézzük is, reménykeltő!”

Noé Zoltán (szegedi Szabad-On dicsőítő csapat): „Nem tudom letenni az írásod! Egy dolog hiányzik a könyvedből... Néhány helyen egy papírzsebkendő tartó. :)”

Ignáczné Janó Judit (Pécsi Imádság Háza): „Istent dicsőítő az egész könyv!”

Lukácsiné Kádár Éva (református lelkész, teológiai doktor): „A könyv őszinte bizonyságtétel, építő és értékes lelki olvasmány.”

Gájer László atya (Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karának tanszékvezető egyetemi tanára): „Elolvastam a könyvedet. Gyorsan olvastam, mert magával ragadott... Azt hiszem, egy lépéssel te is közelebb vittél annak megértéséhez, amit tőlem Isten kérni szeretne. ... Azt is nagyon fontosnak tartom, hogy a '90-es évek magyarországi eseményeit részben dokumentáltad. Fontos lenne, hogy fennmaradjon annak a »lelkes« generációnak a tapasztalata a jelen és eljövendő generációk számára, mert bizony a tűz sokkal halványabb manapság. Segítsen Isten a további szolgálatban, és áldjon meg ezért a könyvért, ami bennem is prófétai inspirációkat indított el.”

Simonyi Andrea (TJCII Magyarország): „Még sokáig fogok töprengeni gondolataidon... hiszen egy Istenre éhes nemzedék kordokumentuma... az »olyanok voltunk, mint az álmodók, betöltetett szánk nevetéssel« zsoltárszó jut eszembe.”

Fehérváry Zoli: „Én több napra széthúzva olvasom könyvedet, hogy tovább tartson, s felelevenednek közben saját emlékeim (magam is 60-as vagyok), élményeim a rendszerváltás időszakának hangulatáról, hasonló érzéseim, kereséseim…Találkoztam én is a bőröndös vándorprófétával egy aluljáróban... A könyv bestseller gyanús, mert a magyarországi vallásos keresők magukat láthatják meg benne, úgy van megírva, ahogy a nyelvünk hegyén volt már, de még nem tudtuk ilyen jól megfogalmazni... s valószínűleg nem is mertünk ennyire messze evezni a parttól, amint Ti igen... a »nyolcbé« vizenjáró története mindenképpen megismertetendő a tág külvilággal, az utókorral.”

„Mi van bennem most, hogy elolvastam a könyvedet? – Öröm, ujjongás, hála és dicsőítés!” – írta egy olvasó.

Feri könyvének üzenete bátorítson bennünket: az Úrhoz minden nehéz helyzetben visszatalálhatunk, mert Ő mindig vár minket, és ha úgy érezzük, hogy elrejtette Arcát előlünk, merítsünk erőt ebből az elrejtezésből is, ami magába foglalja, hogy bármikor megtalálhatjuk! – Ez csak rajtunk múlik! *F.Á.*

Kedves Marana Tha olvasók! Ajánljuk figyelmükbe az emmausz.hu weboldalt, ahol tájékozódhatnak a karizmatikus élet híreiről, eseményeiről...

„Áldjátok az Urat, áldjátok szent nevét!
Kik házában álltok napról-napra,
dicsérjétek szüntelen Őt!
Tárjátok kezeitek az élő Isten felé!
Áldjon meg téged Sionból az Úr,
ragyogtassa arcát reád!”
(Áldjad én lelkem az Urat! – Válogatás a Katolikus Karizmatikus Megújulás dalaiból, Marana Tha 2000 Alapítvány)
Ára: 300 Ft